

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/20/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204717
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3212204717.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Emílie Zimovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 05.11.2013, č.k. 5C/220/2012-106, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 125,- eur z titulu majetkovej škody a sumu 365,11 eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca podal dňa 30.01.2010 ako oprávnený návrh na vykonanie exekúcie na exekútorskom úrade a domáhal sa vymoženía pohľadávky na podklade exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu. Súdny exekútor požiadala súd o udelenie poverenia dňa 17.02.2010. Listom zo dňa 02.03.2010 bol oprávnený vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere, pričom výzva bola doručená právnenmu zástupcovi oprávneného dňa 05.03.2010. Oprávnený na výzvu súdu nereagoval a zmluvu nepredložil. Uznesením zo dňa 24.06.2010, č.k. 4Er/126/2010-13 exekučný súd, exekučné konanie zastavil pre nesplnenie podmienok konania s tým, že na odvolanie oprávneného odvolací súd uznesením zo dňa 28.10.2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesenie vo výroku o zastavení exekučného konania nadobudlo právoplatnosť dňa 15.11.2010.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010 a od 01.06.2010, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. a/, d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zák.č. 514/2003 Z.z. ako aj ust. § 103, § 104 ods. 2 a § 154 ods. 1 O.s.p..

Súd zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju zamietol. V prvom rade súd skúmal, či sú splnené podmienky konania. Žalovaná namietala, že vo veci konajúci súd nie je oprávnený skúmať prieťahy v konaní. Jednou z podmienok o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je predbežné

prerokovanie na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 15 zákona. V čase začatia konania nebola splnená podmienka na podanie žaloby, keďže od prijatia žaloby Ministerstvo do podania žaloby neuplynula lehota 6 mesiacov. Ministerstvo však nárok žalobcu do 6-tich mesiacov od prijatia žiadosti neuspokojilo a tým bola splnená podmienka, aby súd mohol vo veci konať a o predmete sporu vecne rozhodnúť, pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené nerozhodnutie v zákonnej lehote, resp. prieťahy v exekučnom konaní, súd dospel k záveru, že k takémuto nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu nedošlo. Exekučný poriadok ust. § 44 ods. 2 v čase začatia exekučného konania stanovoval 15-dňovú lehotu iba pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Táto lehota pritom plynula od doručenia žiadosti exekútora súdu a nielen od začatia exekučného konania. V žiadnom prípade táto lehota neplatila pre iné rozhodnutie súdu o žiadosti exekútora, ani na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani na rozhodnutie o zastavení exekučného konania. Pre iné rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia tak platila iba všeobecná povinnosť konať a rozhodnúť o nej v primeranom čase bez zbytočných prieťahov. Exekučný súd o žiadosti rozhodol do 5-tich mesiacov od doručenia žiadosti exekučnému súdu. Dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o nej, nemožno považovať za prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu žalobcu na súdnu ochranu a to aj s poukazom na skutočnosť, že pred rozhodnutím vyzval exekučný súd oprávneného na predloženie ďalších listín potrebných k rozhodnutiu, no oprávnený bol nečinný, a konanie bolo zastavené pre nesplnenie jeho podmienok z dôvodu nečinnosti oprávneného. Keďže nárok žalobcu bol nedôvodný už z hľadiska jeho právneho základu, keďže súd nezistil nesprávny úradný postup v postupe exekučného súdu, bolo by tak bezpredmetné zaoberať sa vznikom škody, jej výškou a príčinnou súvislosťou medzi postupom exekučného súdu a škodou žalobcu. Pre úplnosť však súd uviedol, že ani tento žalobca nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi a na jej preukázanie ani nenavrhol žiaden dôkaz. Táto ani nevyplýva z exekučného spisu tunajšieho súdu. Bez ohľadu na ťažkosti ohľadne dôkaznej situácie o výške majetkovej škody, nemožno túto zdôvodňovať akousi paušalizáciou reálnych vecných nákladov žalobcu súvisiacich so správou vymáhanej pohľadávky. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo by možné ju žalobcovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobca však nenavrhol žiaden dôkaz, ktorým by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Žalobca založil do jedného z konaní v obdobnej veci originál znaleckého posudku, ktorý považuje za dôležitý dôkaz vo veciach, v ktorých sa domáha náhrady škody voči štátu z dôvodu nesprávnych úradných postupov exekučných súdov. Súd do tohto spisu síce založil jeho kópiu, no vykonanie dôkazu touto listinou nevykonal. Tento posudok nie je dôkazom, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Ide o znalecký posudok č. 1/2013, vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhD. Miroslavom Slašťan PhD. Na žiadosť žalobcu za účelom zistenia, či je právo v EÚ zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Bez ohľadu na posúdenie tejto otázky nemá akákoľvek odpoveď na ňu význam pre toto konanie, pretože nesprávny úradný postup spočívajúci v nerozhodnutí v zákonnej lehote v exekučnom konaní možno objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal žalobca v tejto veci podať vyplýva, že žalobca mienil v tomto konaní navrhnuť vypočutie svedkov a to z osôb pôsobiacich na exekučnom súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Žalobca riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavrhol, napriek tomu súd konštatuje, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, kedy jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejmé všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Keďže žaloba bola nedôvodná už v samotnom právnom základe uplatneného nároku, niet dôvod zaoberať sa požadovanými náhradami z hľadiska dobrých mravov, keď tento aspekt namietala žalovaná a nebol ani dôvod rozhodnúť medzitimným rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku. O trovách prvostupňového konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalovanej náhrada trov konania priznaná nebola, nakoľko trovy konania si táto nevyčísliła v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol,

že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 16.08.2010, pričom konanie na exekučnom súde začalo 30.01.2010, t.z. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 198 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora na Okresný súd Bánovce nad Bebravou dňa 17.02.2010 a k zastaveniu konania pre nečinnosť práve na strane navrhovateľa, ktorý nereagoval na výzvu zo strany súdu prvého stupňa dochádza uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 24.06.2010 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.10.2010, kedy uznesenie vo výroku o zastavení exekučného konania nadobúda právoplatnosť dňom 15.11.2010.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekúciu, aby vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, pretože exekučný súd exekučné konanie zastavil práve pre nečinnosť na strane oprávneného, teda navrhovateľa v tomto konaní.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v návaznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Tento prieskum exekučný súd vykonal, zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať, pričom spotrebiteľské právo jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho

spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že zastavenie exekučného konania pre nedoloženie potrebných dokladov zo strany oprávneného po výzve exekučného súdu, na ktorú oprávnený (teda navrhovateľ) nereagoval (za stavu, kedy právny predpis v tomto čase v sebe nezakotvoval žiadnu lehotu, v ktorej má exekučný súd zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia, čo nie je možné zamieňať s pojmom vydanie poverenia) v lehote päť mesiacov od doručenie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá § 9 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z..

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zák.č. 514/2003 Z.z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods.2 cit. zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod sp.zn. 17NcC/439/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou Mgr. Marek Anovčín nie je vylúčený z prejednaní a rozhodovania vecí. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyklúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd

prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania za situácie, keď tento ospravedlnil svoju neúčast' menej ako 24 hod. pred samotným pojednávaním. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 3 ods. 2 rozsudku 5C/220/2012 (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14.03.2013, pričom termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 23.05.2013, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a. Poučenie okresného súdu podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14.03.2013 ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci používal nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.